

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Præter Synedrium, duo alia Consilia Hierosolymis, & in ceteris oppidis
Iudææ quæ reliqua negotia dirimebant. Synedrio Rex non intererat; sed
in rebus arduis illud consulebat, ex Iosepho. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

divino imperio à Mose institutus est, Iudices à Mose & Davide *Dij* vocantur, & judicia dicuntur *Iudicia Dei*; qui non Principis vice, ut in ceteris imperiis, sed divinâ judicabant. Pontifex sapissime in Confessum illum adscisceretur, si aliâs sapientiâ polleat. Alioqui, nisi à Collegio admittus fuisset, judicia rerum nec sacrarum nec civilium attingebat. Et ut nostris verbis res Iudaicas explicem, quæ erant *ordinis* exequabatur, non quæ *iurisdictionis*. Quod autem dixi de Rege iudicium tulisse magnum Synedrium, non ita intelligendum est, ac si de ejus capite ac dignitate judicaret, cum solus Dei iudicio ea in parte subjaceret, ut à Davide notant veteres; sed de violata lege, cujus pœna erat furtium privata castigatio, eo tamen modo infligenda quem ipse Rex damnatus ad illud *ἐπιτιμιον* ecclesiasticum præscripsisset. Quod penitentia genus illi responderet quam hodie *Disciplinam* voce octingentis abhinc annis in eum sensum usurpata vocamus. Pontifex autem non solum eodem ritu cædi, sed etiam capitis damnari à Synedrio poterat.

III. Duo Consilia, præter illud magnum, Hierosolymæ confidebant, quemadmodum & in ceteris Iudææ oppidis, è viginti-tribus Assessoribus composita, qui de capite & fortunis civium judicabant; exceptis causis illis quæ ad magni Sanedrini confessum referebantur, duorumque generum erant, ut dixi, tum sacrarum rerum, tum civilium disceptationi accommodatæ. Rex in Senatum quidem illum non cooptabatur, ne suffragiorum libertatem præsentia sua infringeret; sed eum in rebus arduis consulerebat. Hoc est quod inter Mosis instituta Iosephus posuit: *Nihil agat Rex nisi de Pontificis & Senatorum sententia*. Itaque, ut initio monui, regnum Iudæorum sacerdotale fuit; id est, ejus cura tum in iis quæ religionem & ceremonias respiciunt, tum quæ civilium rerum administrationem, viris lectissimis tam è Levitico genere quam è ceteris tribubus, fuit commissa; sola belli gerendi & regni constituendi ratione excepta, quæ Regi; excepto quoque sacrificiorum ministerio, quod Pontifici, Sacerdotibus, & Levitis præcipuo jure competebar. Sanè in secundo Chronicorum libro Iosaphatus Rex, cum Zebadiam iis negotiis præficeret quæ ad Regem atque ad populum Iudææ pertinebant, etiam Levitas ei adjungit, qui in partem curarum veniant. Et multo ante illum, David Rex Hafabæ, & Ieræ, eorumque agnatis, qui Levitæ erant, imperium & potestatem in tribus Benjamin, Simeonis, Iudæ, Ruben, Gad, & dimidiam

tribum Manassis dedit, atque res tam divinas quam regias gubernare iussit.

IV. Post urbis templique restaurationem, imperium quod penes Davidis posteros fuerat, gens Levitica primùm Pontificis nomine, deinde Principis sub Machabæis assumpto, usurpavit. Aristobulus, posito Principis nomine, Regem se tulit. Ita tandem post Sedeciam extinctum Reges iterum Iudææ accepit, sed Levitas, quorum ultimus Antigonus fuit. Herodes Idumæus regnum à Romanis tenuit; & extincto Assamonæorum sanguine, repressisque septuaginta senibus, patria Iudæorum instituta imminuit. Itaque quæ de Consilij magni seu Synedrj auctoritate dicta sunt, ad eam tempestatem referre oportet, cum Iudæa nondum Romanum victorem acceperat. Multa enim Gabinius Proconsul Syriæ, cujus accessio erat Palæstina, retinendæ dominationi refixit; Synedrjque viribus dissipatis, quinque Synedrii pari auctoritate in totidem oppidis constituit. Quin & Iudæam in provinciæ formulam redactâ, quod tentatum ab Herode fuerat, post relegationem Regis Archelai est peractum; scilicet, ut imperium totius Palæstinae optimo jure esset penes Cæsarem. Quod relictum fuit Synedrio Hierosolymitano, in quæstionibus legis discutiendis versabatur; non autem in negotiis publicis dirimendis, quæ potestas fuit penes procuratores Cæsaris & Proconsules.

V. Ex iis quæ dicta sunt juxta Iosephi & Mosis Maimonidis fidem, egregie illustratur vis illius effecti quod Dominus noster morosis illis Iudæis pronuntiavit: qui subdole agentes, querebant an censum liceret pendere Cæsari. Aut enim neglecto jure quod Republica Iudæorum à Mose erat comparatum, de pietate erga patrias leges apud imperitam plebem periclitabatur; aut reus majestatis Cæsareæ fiebat, si de restituendo imperio à multis annis lapsò cogitaret. Illud enim Phariseorum propositum fuisse existimo, (ut paucis sententiam meam in re alioqui involuta aperiam) non solum quærere an tributa pendenda essent, sed an liceret censum solvere Cæsari, hæcque solutione profiteri summum in Iudæam imperium esse penes Cæsarem. Infrunita enim & intempestiva fuisset hæc percontatio, an liberum esset Iudæis tributorum pensatione defungi, cum ab ipsis Alexandri temporibus nunc Syriæ Regibus, nunc Romanis tributata pependissent. Sanè cum Alexandro Magno Iaddus Pontifex fœdus pepigit, ea lege, ut septimus quisque annus à tributorum exactione excusaretur,

Vulturnus Schi-
cardus de regio
Hebrææ. c. 2.

Iosephus, *ἡρασιμὸν*
δὲ καλεῖ τὸ βασι-
λικοῦ ἀρχῆς ἡ ἀρ-
χιερῶν, ἢ τῶν
πῶν, ἡ ἀρχιερατικῶν
ὑπομνηστικῶν

2. Chron. 19. & 41.

Mach. 10. 11. &
10. 12. 13. 14. 15. 16.
17. 18. 19. 20. 21. 22.
23. 24. 25. 26. 27.
28. 29. 30. 31. 32.
33. 34. 35. 36. 37.
38. 39. 40. 41. 42.
43. 44. 45. 46. 47.
48. 49. 50. 51. 52.
53. 54. 55. 56. 57.
58. 59. 60. 61. 62.
63. 64. 65. 66. 67.
68. 69. 70. 71. 72.
73. 74. 75. 76. 77.
78. 79. 80. 81. 82.
83. 84. 85. 86. 87.
88. 89. 90. 91. 92.
93. 94. 95. 96. 97.
98. 99. 100.